

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. — 50, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15 — Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, dne 8. januarja 1925

št. 2.

Dve pošasti, da je joj - sta nasproti, to bo boj!

Dve pošasti si stojita
zdaj nasproti, da je joj!
Huda ena bolj kot druga,
in srdita — to bo boj!

Opozicija je prva —
koliko pa ima glav?
Človek bi se je ustrašil
pa tako še iz daljav!

Druga pa je Mussolini
ene glave dveh teles,
on fašist je in minister,
v uniformi čez in čez.

To res niso majhni špasi,
tu za kožo že se gré,
vsem se jeza strastno peni,
vsem se že oči vrte.

Mislite, da Čuk na palci,
bo povedal katero mnenj?
Ne bo nesel svoje glave
še prodajat kam na smenj!

Čuk na palci ve, da danes
bodi vam na ustah prst,
in od vseh da najmodrejša
je beseda mala: pst!

Misli, kar že koli hočeš,
a ohrani vse zasé,
saj vse misli niso take,
da naj svet jih naglo zvé.

Čuk ne vtika se v prepire,
kjer odloča samo moč,
ker v pretepu tisti zmaga,
ki neumen je kot noč.

Kjer nam manjkajo dokazi
pa odloča naj dvoboj;
kjer možgani niso celi,
naj udari pest, da joji!

To res danes je moderno,
to med Nemci se vrši,
še Angleži niso čisto
hladne mrzle več krvi.
Žalosten, gospoda moja,
je dandanes že ves svet,
samo da umé se tepsti,
a ne ume štet do pet.

Tu prepušča Čuk na palci
vam to dvoje zdaj zveri,
vsak naj sam si jih razlaga
vsak naj misli svoje si!

Gorica 8 januarja.

Čuk na palci je v škripcih. Namenil se je pisati o političnem položaju, pa mu zastaja pero. Ne radi tega, ker je Čuk na palci vesel list, položaj pa je žalosten. O ne, Čuk na palci že zna narediti iz žalostnega položaja veselo notico, ako treba, ali iz vesele notice v žalosten položaj pa ne mara.

Stvar je namreč taka, da so zadnje dni po Italiji precej strigli časopise in podobne ptiče kot je Čuk na palci. Čuk pa zelo nerad da svoje perje za politični položaj in zelo žal bi mu bilo, če bi bil primoran v to.

Zato pa raje molči.

V velikem zanosu, ki mu ga je dal zadnji Mussolinijev govor, raje poroča, da je krh podražil. Ob pristrčnem veselju, da se veliki duka sam obtožuje grehov, ki jih nikoli ni storil, poročam, da je dež moč čil goriške ulice. Ob silnem vzklaku, da sprejema Mussolini vsa dejanja na svoje rame, vzklika tudi Čuk: Srečno novo leto, da si so že sveči Trije kralji!

Ob globokem spoznanju, da mora tam, kjer se dva nikakor ne moreta sporazumeti, odločati sila, se Čuk odkrije in naređi piko. Amen.

Je pa v Jugoslaviji celo drugače. Tam so energičnejši in Mussolini bi se lahko od njih kaj naučil. Pri nas puste komuniste hoditi po ulicah z rdečo kravato, tam pa pozobljejo še vse tiste, ki so šli mimo komunistov.

Celo Radičevo stranko so vtaknili v žep. Hop! Ne hrvatskega naroda. Bog var! Samo tiste, ki hrvatski narod predstavlja.

Radiča so baje dobili v smešnem položaju; v svojem skriva lišču je ležal na žimnici. Misli so, da ga bodo dobili sedečega na tronu z žezlom v roki. Bili

so pripravljeni že fotografirati z je šla vsa stvar po vodi.

Ker ima Radič pri sebi v ječi še vino in tamburico, bi želel k njemu celo Čuk na palci.

Moj odpev.

Plakala sem prejšnje dneve,
mislila, ves up je proč,
kdo se naj me usmili reve,
tožila sem v temno noč.

Po vsemiru luna plava,
zdaj mi vanjo zre oko,
zmrzla, pusta ta narava
vnema mi ljubav srčno.

Zopet mi šušti po glavi,
bo iz tega nekaj, bo,
to mi slutnja tudi pravi,
srce ne bo varalo.

Res ste fantje vsi enaki,
vsak le lepo če dekle,
a da moški vsak se taki
klanja, to vam mar ne gre?

Mar li nisem bolj sigurna
iz hiše če storim korak,
če sem grda in odurna,
ne pogleda mene vsak?

Glej, saj enkrat sem že rekla:
krevlja tud' dobi svoj par,
k tebi zdaj se bom zatekla,
glihai sva, kaj komu mar!

Skupaj roke si podajva,
kar za večno združenje,
vse ovire proč zmetajva,
za čimprejšno zblizanje.

Saj se vse lepo ujema,
kar na zunaj nam fali,
hibe najine obema
vse v korist so, se mi zdi:

Grba moja bo služila
kakor škit za tvoj udar,
šepasta jaz rogovila,
ko ne utečem ti nikdar.

Tvoje tudi vse napake,
prišla vsaka prav mi bo;
ne dobiš res ženske take,
z vsem da zadovoljna bo.

Dobra volja ne opeša
mi, če nos je tvoj rudeč;
v temi pa mi tvoja pleša
res prihrani mnogo sveč.

Tvoja ušesa, to se reče,
so za v ješprenj, ne drugam;
za glavniki zobe štrleče,
a z očmi — ne vem si kam.

Pač, če svetlo so žareče,
ognjevito da plamte,
v peči če goreti neče,
se poleno ž njimi vžge.

Veš da tud' koščeno lice
za poljub pripravno ni;
krive tvoje pa nožice,
v pretepu splazim skoz se ti.

Piši karkol' se ti zljubi,
blagohotno mi je vse,
vračam vse ti le s poljubi,
vmes le kateri trnič je.

Saj ljubezen vse premaga,
dopadljivost pospeši,
tudi če je mož od vraga,
ga ljubezen omeči.

Skup se bova veselila,
žalost tud' delila si,
skup vso srečo bova vžila,
moj predragi, veruj mi!

Zdaj z odpevom sem pri kraju,
to me v srcu še teži,
kdaj bo prišel čas za naju,
ko zazreva se v oči?

Čas predpustni naglo mine,
res se nama ne mudi,
a vprašanje v glavo šine:
kaj, kako se tebi zdi? —

Tvoja Anica.

Vesela vdova.

Mala kavarna od madame Valentin je bila najbolj znana in obiskovana v malem mestecu Fraizette-en-Vexin. — Bilo pa je za to tudi več vzrokov. — Prvi in najvažnejši je bil pač ta, da se je madame Valentin smatralo za najlepšo ženo v istem kraju, kjer pa sploh ni manjkalo lepili mladenk. — Ljudsko mnenje o njej je bilo, da je precej mehkega srca in da ni nesprijetljiva za občudovanje svojih vernih gostov. — lokalna kronika je bila v svoji dobrohotnosti hotela zabeležiti, da je bila ljubimka Touperjeva mesarja na »Četrtekovem« semnju, — potem Jean-Requierja, ki je imel prodajalno igrač in bazar v ulici Puits d'Amour, — potem še ljubica Pierra Barona hotelirja v ulici bellih nun in še drugih več, — njenih stalnih go-

stov, ki so prihajali v njeno gostoljubno kavarno na kupico dopoldanskega vina, na opoldanski pelinkovec in ki so slednjič pri nji izpili vse one kupice, grenčice in sladkih likerjev ter čašice kave, katere si lahko pošten mož privoli čiste vesti, kadar si je z dokončanimi dnevnimi dolžnostmi in vsakdanjim trdom zaslužil odmor in počitek v prijazni družbi.

Kratko povedano, je veljala madame Valentin v svojem rojstnem mestecu za veselo vdovo — in sicer za dobro rejeno, rudečelično in z diademom bujnih las obdano vdovo v dobro ohranjenih štiridesetih let. — Lahko tudi pristavim da je zmagovala vsa suha grla v Fraizette in — lahko se tudi reče, da se bode vdovine vrline lažje spoznalo, da v Fraizette navadno vlada huda žeja; Fraizetteinci so žejnili grla, — ona

jih je nadkriljevala. — In to kar je ona pila, pač ni bilo le kupica kino-vina, sladke malage, prijetnega frontignanskega vinca, — ne — ona je pila le močno hude pijače, — nikdar kaj takega, kar le malo pošegače po grlu in vzbuja dober tek — kaj še, — menila je, da takih malenkosti njen želodec sploh ne mara.

»Jaz imam rada le kaj takega, kar dobro žge in praska po grlu, v želodcu.« — In kako je hitro praznila kupice, — le »ex« je poznala ne počasnega pukušanja.

Kadar je prišel kak tujec v mesto, so mu znanci gotovo pokazali znamenitost kraja, — kavarno madame Valentin, da tudi tujec občuduje njeno lepo postavo in njeno suho grlo, — da spozna njeno prijaznost in vidi, kako pazi, da se kupičijo pitne znamke, ako ni ravno še bila pripravljena, da ona iz vsake kupice pokusi, — kar je bilo seveda dražje, ali pa tudi mnogo bolj zabavno.

Ko je Touper, — znani mesar, — postal vdovec, se iz ozira do sosedov in znancev in ker se tako spodobi, — od žalosti ni opil kar celih osem dni. — Bil je pač ponosen na svojo sliko in omikano vedenje in vedel, kako se ima človek obnašati o takih priložnostih. — Ali devetega dne se je zopet znašel na pragu kavarne. — Približal se je gospodinji ter ji začel govoriti med pokušanjem pelinkovca in kupicam mente in absinta. — Vsebina govora je bila pač nekako taka-le:

»Jako žal mi je, da mi je umrla soproga, katero globoko objokuje, — ali — pravzaprav: opravi so opravi, — in pri blagajni mora biti zaupna oseba. — Če bi madame Valentin hotela postati njegova druga žena, — Obadva imata dovolj denarja in če bi še kake tri, štiri leta delala, bi si potem lahko kupila vilo na južnem Francoskem in avtomobil.

Kar pa je le mislil mesar Touper je bilo, da bi se mu tako nudila priložnost, opivati se poljubno, medtem ko mu je rajnca zmeraj oporekala vsako pijanost.

In — poročila sta se. — Ko sta se pa novoporočenca vrnila s poročnega potovanja, je hotel Touper po stari navadi v kavarno naslednika madame Valentin, ali — tu ga je strogi, ukazovalni glas njegove boljše polovice zadržal:

»Ej, — ti — ti boš pa kar lepo tu ostal. Jaz ne ljubim pijancev.«

»No, saj si bila vendar ti, ki si mi zmeraj prigovarjala, da naj pijem.«

»To je imelo svoj povod, — da je namreč kavarna lepo uspevala in mi nosila obilen dobiček. — To pač ni eno in isto!«

»In ti, ki si tako pogumno zvrčala kupice v suho grlo, — ji je odvrnil klaverno mož.

»Ali jaz — ko sem si po vašem mnenju natočila kupico žganja, — sem natočila čiste vode, — kadar ste mi ponujali rum, sem si natočila kave mešane z vodo; — kadar ste me silili z kakim drugim likerjem, je bilo v moji čašici belo vino mešano s sladko vodo. — In če ste mu ponudili kupico specialitete po frank in pol, — sem jaz pri 30 sous zaslužila obilnih 29. — Ej — ne boš ne ti sedaj našega denarja zapravljal po kavarnah in ga zapival. — Ali — morebiti jaz grem v kavarano, — ali morebiti jaz pijančujem? — Dragi moj, — tudi ti boš ostajal doma!«

Po L. Toma-Karlo.

Poboljšanje.

(Konec.)

Vlak se je bil ravno vstavil in sprevodnik je pritekel, kakor bi gorelo. Vprašal je, kaj se je zgodilo in dolgi mož je hitel: »Tle pobalini so metali skozi okno steklenice od piva. Dajte jih, no, aretirati.« Sprevodnik pa se je jezil, ker je mislil, da se je zgodila nesreča. V resnici pa ni bilo nič. Zato je rekel možu: »Radi tega mislimi, da ni treba delati takega hrupa.« Nama pa je rekel: »Tega ne smete delati, gospodje!« To me je razveselilo in rekel sem: »Oprostite, gospod nadsprevodnik, v resnici nisva vedela,

kam bi šle steklenicami, v bodoče pa ne bova metala več stekla skozi okno.« Mirko ga je vprašal, če se ne bi poslužil cigare, ki mu jo je ponudil; pa je ni hotel. Rekel je, da tako močnih ne kadi.

Nato smo se zopet peljali dalje. Dolgi mož je sedel in je rekel, da je sprevodnik gotovo Srb. Ljudje so zopet zagodrnjali in učitelj je godel veno.

mer. »Gospod svetnik, težko se vzdržujem, ampak prepovedano je takega lopniti po glavi.«

Zopet smo se peljali dalje in v Škofji Loki sva si zopet kupila pivo. Ko sem ga popil, se mi je napravilo temno pred očmi in vse se je pričelo vrteti okrog mene. Vtaknil sem glavo skozi okno, da bi mi bilo malo boljše. Pa mi ni hotelo odleči. Vendar sem se z vso silo zdr-

žal, kajti nisem maral, da bi ljudje okrog naju mislili, da ne morem prenesti cigare.

Pa ni nič pomagalo. Zagrabil sem v omotici za klobuk, ga nastavljal... Gospa poleg mene je planila po koncu in zavpila; vsi ljudje so planili po koncu. Učitelj pa je mirno rekel: »Na, tu imata!« In dolgi mož v drugem oddelku je rekel: »To je mladina, iz katere nastajajo anarhisti.«

Meni je bilo vseeno, ker mi je bilo tako zelo slabo. In sklenil sem, da če bi bil zdrav, ne bi nikoli več kadil in vedno bi ubogal svojo mamo. Predstavljal sem si, kako bi bilo lepo, če bi mi ne bilo slabo in bi imel lepo spričevalo v rokah namesto klobuka...

Mirko je menil, da mi je bilo slabo radi klobase, ki mi je bila teta Fani napravila, predno sem odšel iz Ljubljane. Reče mi je hotel storiti dobro, da ne bi ljudje dvomili o moji nevarnosti v kajenju. A meni ni bilo prav, da se je bil zlagal. Nenadoma sem bil zopet pri denarju in sem se zgražal v srcu nad lažjo. Zaobljubil sem se Bogu, da ne bom nikoli več grešil, če ozdravim. Gospa poleg mene ni hotela nič razumeti, da se hočem poboljšati in neprestano je kričala, koliko časa bo še morala prenašati smrad.

Tedaj je zagrabil Mirko za moj klobuk, ga strgal iz rok, nesel k oknu in ga spraznil. Toda — smola! Veliko klobukove vsebine je ostalo spodaj na stopnici pri vlaku in ko smo se vstavili v Bitnjah, je pritekel sprevodnik in pričel zmerjati:

IZ NAVADE.

Moč navade je velika, tole kaže yam ta slika.

Po B. Nušiču — Karlo.

Volilni dnevnik.

Vi gotovo mislite, da je to oni volilni dnevnik, odnosno zapisnik, ki ga je vodil zadnjič volilni odbor na dan volitev. Ne, to je dnevnik gospe Zore Krst, ki ga je spisavala iz dolgega časa, medtem ko je bil njen mož poslan v neko oddaljeno vas kot predsednik dotičnega volilnega odbora. Bil je na poti skoro cel teden, v četrtek, petek, soboto, nedeljo, ponedeljek, torek in je komaj v sredo došel v Ljubljano. Gospa Zora je vzela v četrtek svoji hčerki, ki obiskuje prvi razred ljudske šole, zvešček in je zapisovala vanj vsak dan svoje utise in svoja razmišljanja.

Petek.

Danes zjutraj je odpotoval moj Janez, oziroma moj mož na volitve. Zato se počutim danes čisto nenavadno. Tako prazna je hiša.

Če človek globoko premisli, je to tiransko od države. Vtakne moža v kako komisijo, pa še žene ne vpraša: Uboga žena, kako ti je brez moža? Ali ti je prijetno, da so te odtrgali od človeka, s katerim si se navadila skupno jesti kruh in sol? Ali te ni strah ponoči samo z otrokom?

Sobota.

Skoro celo noč nisem zatisnila očesa. Padla mi je v glavo neka misel, pa me je tako navdušila, da

sem se vso noč premetavala po postelji z leve na desno in obratno. Šla bom danes k gospe Roži Drsk, da poprosi svojega moža, če bi mi hotel zračunati, koliko plače bo dobil moj Janez. Moj Bog, to bo lepo, če mi bo lahko kupil od te plače slamnik in solčnik. O, pa gotovo bo dobil veliko, ker je dobil tako oddaljeno mesto.

Moj Bog, saj ta država dela krivico človeku, pa si človek tudi opomore.

Tako se radujem, ker je moj Janez dobil tako oddaljeno mesto!

Nedelja.

Danes je pravzaprav dan volitev, a tretji dan, odkar je moj Janez z doma. Že sem se navadila živeti brez njega.

Danes zjutraj je šlo veliko ljudi mimo mojega okna na volišče. Sedela sem ves dan na oknu in opazovala volilce. Razgovarjala sem se z gospodom pisarjem Frskom.

»Kam pa, kam vi?« — sem ga vprašala, ravno ko je bil pod mojim oknom.

»Volit.«

»A za koga boste volili?« — sem ga radovedno vprašala.

»Če bi moglo biti tako, bi volil za vas« — je odvrnil yeselo pa ni zarudel.

Kadar je žena tako sama, brez moža, brez obrambe, pa takoj komu kaj slabega na misel pride. Ne, nisem se nadejala kaj takega od g. Frska.

Popoldne je prišel mimo hiše poročnik Mišlorad.

ŽEPNE IN NAMIZNE KOLENDARJE
kupite le v Narodni Knjigarni
v Gorici, Via Carducci 7.
Najlepši!
Najnižje cene!

»Kdo je ta svinja? Strela božja, kakšen svinjski hlev je ta?«

Ljudje so planili k oknu in si ogledovali onesnažene stopnice. Sprevodnik pa je neprestano kričal: »Kdo je tista svinja?«

Dolgi gospod mu je rekel: »Ta je, ki je metal skozi okno steklenice od piva in vi ste mu to dovolili.«

Tedaj je prišel postajenačelnik in vprašal: »No, kaj je s steklenicami od piva.«

»Vi ste podel človek, če pravite, da sem jim jaz dovolil!« je vpil sprevodnik.

»Kaj sem jaz?« je vprašal dolgi mož.

»Vi ste podel lažnik« je rekel sprevodnik, tega jaz nisem dovolil.«

»Nikar se tako ne kregajte,« je miril postajenačelnik. »Preiščimo raje stvar v miru.«

Vsi ljudje v vagonu so kričali drug čez drugega, da smo ušivci, lumpi, barabe in da nas morajo takoj aretirati. Najbolj je kričal učitelj. Jaz nisem mogel ničesar odgovoriti, ker mi je bilo tako slabo, toda saj je za me govoril Mirko. Vprašal je postajenačelnika: »Kaj pa more zato, če je pojedel v Ljubljani na kolodvoru zastrupljeno klobaso. Ali ga potem morete aretirati, gospod nadpostajenačelnik? Končno naju vendar ni aretiral. Očistili so stopnice.

Vlak je vozil zopet naprej. Jaz pa sem neprestano vtikal glavo skozi okno, da bi mi odleglo.

V Kranju je Mirko izstopil,

in pripeljali smo se v Podnart. Mati in sestra Anica sta me že čakali na kolodvoru. Seveda no mi je bilo malo slabo in glava me je bolela.

Veseli sem bil, da se je že mračilo. Tako vsaj ni bilo videti, kako bled sem bil. Mamica me je poljubila, takoj nato pa

me je vprašala: »Po čem pa dišiš Ljudko?« In Anica me je vprašala: »Kje pa imaš klobuk?« Zdelo se mi je, da bi ju preveč razžalostil, če bi jim povedal resnico, zato sem rekel, da sem pojedel na kolodvoru zastrupljeno klobaso in bi bil jako zadovoljen, če bi izpil

zdalej čašico kamilčnega čaja.

Prišli smo domov. V sobi je bila luč in mizo je bila pogrnjena. Prišla nama je nasproti domača služkinja Reza. Ko me je zagledala, je zavpila: »Jezus Marija, kakšen je otrok? To je gotovo od tega, ker se mora toliko učiti, gospa!«

Mama ji je rekla, da sem nekaj pojedel, kar mi je gotovo škodilo. Naročila ji je, naj takoj napravi čaj. Reza je šla kuhat čaj, jaz pa sem se zvalil v naslonjač.

Vsi so me bili zelo veseli, celo naš kastor. In ko me je mama vprašala, če sem bil priden, sem rekel »Da!« Pa sem takoj obljubil, da bom še bolj.

Zdelo se mi je, da bom umrl. In v tem strahu sem sklenil, da bom od sedaj naprej vse ubogal ljubo mamico in ji delal veselje.

Anica me je pogledala in rekla: »Gotovo si prinesel zelo slabo spričevalo domov, Ljudvik?« Mamica pa ji je rekla: »Nikar ne govori tako, Anica, ko vidiš, da je bolan. Saj vidiš, da je sklenil, da bo od sedaj naprej drugače živel nam vsem in sebi v veselje.« Tedaj sem se moral zjokati. Prišla je Reza s čajem in javkala: »To pride gotovo od tega, ker se preveč uči!« ... »No, no Reza! Saj ni tako hudo,« jo je tolažila mama.

Nato sem šel spat. Mamica je še enkrat pokukala skozi vrata: »Le dobro se odpočij, dragec!« Nato je zaprla vrata, jaz pa sem delal obljube, da se bom poboljšal.

Moderna iznajdba.

»Na ovratniku sem namestil ventilator, ki me prijetno hladi v poletni vročini!«

»Pa ne greste tudi vi volit?« — sem ga vprašala.

»A ne« — je odgovoril zelo galantno.

»A zakaj ne?«

»Pa saj nimam pravice.«

»Škoda.« Sem mu rekla, pa samo zato, ker sem bila radovedna, ali bi tudi on rekel, da bi zame glasoval, t. j., če bi tudi njemu padla taka misel v glavo...

Razgovarjala sva se še o drugih stvareh, ker Milorad je jako zgovoren človek.

Baš ta dan se mora reči, da je dan volitev. Vsled tega, ker sem se toliko časa razgovarjala z Miloradom, nisem obširneje pisala svojega dnevnika.

Ponedeljek.

Moj ubogi Janez, na vsezgodaj zjutraj sem se spomnila nanj. Po noči sem mislila na vse druge stvari, kakor so volitve, pa mi je šele zjutraj padel v glavo.

Torej točno sem obveščena. Dobil bo 234 dinarjev plače pa jih ne bo porabil niti sto. Solnčnik in slamnik sta moja. O, kako bom izgledala v novem klobuku in solnčniku. Jaz mislim, da bo Milorad, ko me zagleda, obžaloval, da nima volilne pravice.

Danes bom šla malo v Zvezdo in v Šelenburgovo ulico. Eh, zaboga, te vendar ne morem pozabiti iz ljubezni do tega, ker je moj mož državni uradnik. Naposled država že lahko zahteva, da se muči on tam po oddaljenih vaseh, ne more pa zahtevati tudi od mene, da sedim vedno doma.

Torek.

Tako kakor sem, brez solnčnika in novega klobuka, pa še mi je rekel poročnik Milorad danes zjutraj, da sem bila sinoči najlepša v Šelenburgovi ulici. Še več, on pravi, da nič ne da na obleko. Rekel je, da bi se mu jaz mogla dopasti tudi v beli nočni srajci.

Informirala sem se in zvedela, da so se volitve vršile mirno, ker sem se bala, da se mojemu Janezu kaj ne zgodi.

Pravijo, da je on lepo in pravilno izvršil volitve. Toda ne samo on, tudi jaz sem izvršila volitve. Brez glasovanja, brez volilnega odbora sem svojo krogljico — svoje srce — poverila g. Miloradu. To ne smem nobenemu izdati, le tu v zvešček moje hčerke smem napisati. No, sicer pa bom ta dnevnik takoj sežgala, kakor hitro pride Janez.

Sreda.

Danes pride Janez s plačo. Komaj čakam plače.

Ne vem, kaj naj napravim. G. Milorad pravi, da zdaj, ko sem mu že pokazala svojo krogljico, mu moram dati še mandat. V zadregi sem.

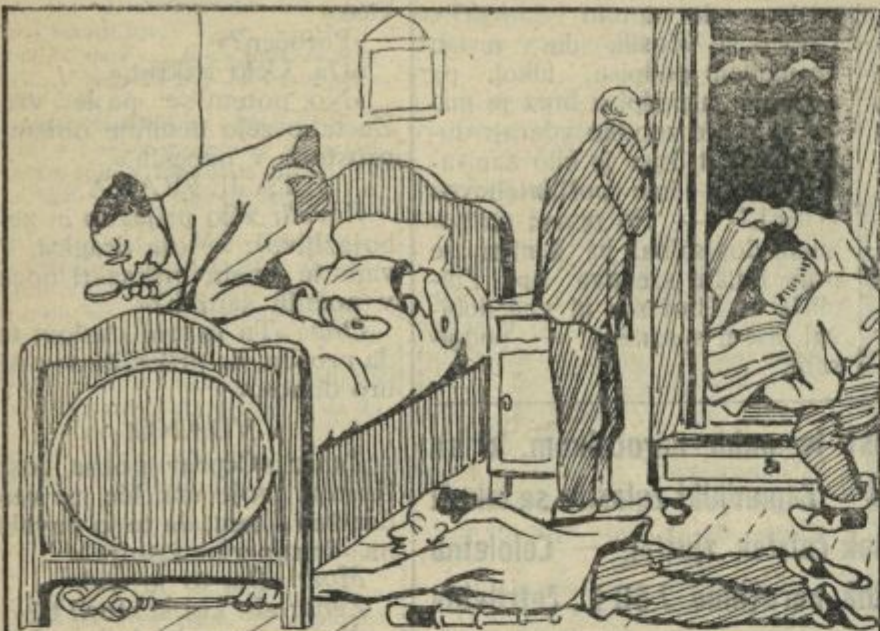
Šla bom zvečer na kolodvor, da počakam plačo, potem pa se bom jutri popoldne z novim klobukom in dežnikom razgovarjala z Miloradom obširneje o stvari. Vsa se tresem, da ne bi bilo radi teh mojih volitev kakega razžaljenja, zato bom vsa ta volilna akta uničila, še predno pride Janez.

oooooooooooo

**Čukov koledar,
Goriška Matica, Vedež
dobite v Narodni Knjigarni v
Gorici, Via Carducci 7.**

oooooooooooo

Da ne boste se čudili: zdaj so Radiča dobili.

Svet je danes poln senzacij, vse narobe se vrti, danes Radič rogovili, jutri že nikjer ga ni.

Pa ugibljejo široko, kam je — pasja dlaka, šel, se je vdrl pod Zagreb stari, je li »pašuš« svoj imel?

Zdaj iz Dunaja jim piše, drugič pismo da Berlin, tretjič že ovčice pase — kod se skriva vražji sin?

Je-li res risnica tale, da je v Moskvo se podal, v dunajskem se vozi Pratru, v londonsko je meglo pal?

Strašne res so naše slutnje, še strašnejše so vesti, ki o Radiču vršijo od svetá deset strani.

Baje pride z vojsko hudo, baje da bo vse razbil, če bi mislil po poštenju pa doma bi rajše bil.

Ali vraga, vendar glejte, če iskati prav začno, če prebrskajo vso hišo in odprejo vse na dno,

se prikaže strašni Radič na blazinici — ležeč; malo zmerja, potlej v ječo udano gre s tambur'co leč.

Stipica Radič in Darwin.

Zloglasni hrvaški demagog Radič ni postal z enim edinim skokom znamenit človek kot Grgošević, o katerem sem Vam pripovedoval v poslednji številki »ČUKA NA PAL'CI«, temveč počasi, a začel je že zgodaj. Že kot dijaček v nižji razredih stare gornjegrajske gimnazije v Zagrebu je bil pravi pravcati »enfant terrible«. S sedanjim zagrebškim nadškofom dr. Bauerjem, ki je bil svoje dni profesor na omenjenem zavodu, se je že v IV. razredu prepiral o »verskih vprašanjih, s profesorjem hrvaščine o — pravopisu, rekoč, da je tedanji hrvaški pravopis krivopis; vobče: vsak mu je znal premalo, profesorji pa so bili

baš nasprotnega prepričanja, da zna Radič premalo. S svojimi sošolci in profesorji je živel v večnem sporu kot danes v — politiki... Znano je, kako zna loviti kmete. Pred par leti je potoval po lepem Zagorju pod ponosnim Slemenom v narodni noši in v opankih, ker je hotel tudi po svoji zunanosti pokazati, kako čuti s kmetom. Sicer pa se vozi v svojem avtomobilu in stanuje v svoji prekrasni villi. — Na omenjenem potovanju ogovori kmeta, ki je sam oral in gonil konja po nivi; še par brazd je manjkalo, in kmet bi bil končal delo.

»Faljen (hvaljen) Isus i Marija!« pozdravi Radič.

»Na veke faljen, kume!« odzdravi kmet.

»Teško delo je oranje!«

»He bogme, težko! A kaj ho-

čem, ko nemam nikoga, da mi pomore!«

»Pa ti bum (bodem) ja pomagaj, kume moj dragi!« de Radič in prime za ročici orala, pa hajd po njivi gor in dol! — Po končanem delu ponudi kmet mehur s tobakom, naj si Radič nabaše pipo in ga praša: »Kdo si i odkud si, kume, da ti bum znal falu i dlaku božju?«

»Ja sam ti Stipica Radič!« odgovori ta s kretnjo cesarja Jožefa II. in gre svojo pot...

To se je ranzneslo po vasi in kmetje so pripeljali par dni pozneje Radiču v beli Zagreb poln voz blaga: puranov, gosi, masla, jajec, dva mlada gudeka (prešička) itd., za katero ceno bi jaz, ponižno podpisani, ves dan prav rad oral in plužil.

Kot dijak je Radič čital, kar mu je prišlo v roko, ali vse po-

vršno, in ta površnost mu je ostala do današnjega dne. Mož se je lotil vseh mogočih ved in nauk, ali nima prav nobene akademične kvalifikacije. Med njegovimi profesorji je bil tudi učeni profesor dr. Gjuro Arnold, ki je baš te dni končal svojo karijero na zagrebškem vseučilišču in slavil obenem svojo sedemdesetletnico, vobče priznan pesnik in filozof. Nekoga dne po šoli ga praša Radič: »Molim, veleučeni gospodine profesore, što bi ja mogao čitati od Darwina?« Na to prašanje dobi Radič nepričakovan, toda duhovit odgovor: »Čuješ ti, dečko, ti čitaj ono, što je Darwin napisao za djake četvrte škole!« — Radič ga ni nikdar več popraševal po Darwinu...

Krtačico za zobe ima tudi...

Višjemu gozdarju neke velike graščine so pridelili mladega plemiča kot vajenca. Stari gozdar in lovec ga ni mogel trpeti, ker je bil njegov praktikant — preveč eleganten človek. Seve, on se je malo brigal za svojo zunanost. Glavno mu je bilo, da so bili njegovi čevlji dobro podkovani in namazani, da so bile kratke irhaste hlače bele, da je bil jopič iz nepremočljivega sukna in da je bilo na njegovem špehastem klobuku bilo peresc iz za zadnjega pol leta kljunačev. Mnogo je pazil na to, da je njegova »pipa« razbibriga dobro vlekla in da v kratkem kanišu ni bilo preveč živirce. Dolge brade ni strigel, osivele dolge lase pa samo o Veliki noči. Sicer pa je bil gozdar in lovec po božji milosti. Ako je bilo v vaški gostilni sveže pivo, je zvečer pripovedoval svoje lovske zgodbe, da so ga vsi radi poslušali in mu večkrat celo — verjeli. Mladi praktikant ni zahajal v gostilno, še pušil ni; nosil pa se je po najnovejši modi. Vse to je starega gozdarja jezilo. Nekaj večer so ga prašali prijatelji, zakaj njegov vajenec ne pride nikoli v gostilno... »Kaj hočete s takim mehkužnim fantičem!« Iz njega ne bo nikoli nič! Po vsem pohodu po gozdu se preobleče do srajce, se umije, počee, očisti nohte in brez manšet sploh ne sede k mizi. Pa to še ni nič! Pomislite: krtačico za zobe ima tudi, ta — prasec!

Pri spovedi.

Premožen kmet pride k svojemu župniku, da opravi veliko nočno spoved. Poklekne, se prekriža in se med drugim po-
toži: »Oh, prečastiti gospod, z ženo imam večne križe in težave! Pa saj jo poznate! Venomer godrnja in brusi svoj strupeni jezik! Nobena stvar ji ni po volji! Imamo, hvala Bogu vsega dovolj; res da pri hiši ne manjka dela, pa tudi jela ne! Tako sem zadnjo soboto prišel iz sejma. Prodal sem par starih opitanih volov in sem kupil mlade, da se kaj priredi. Nu, pri likofu smo ga izpraznili par litrov v »gnad' božji« in jaz sem spričo dobre kupčije prišel zadovoljen in korajžen domu. Pa začne premetati sklede in lonce po kuhinji in gobezdati, da so ti volji predragi, one pa da sem prodal pod ceno in da v kratkem času zapravim premoženje... Jaz se razjezim in jo naklestim z bičem... Župnik v spovednici prekine ubovega grešnika in ga v globokem basu opomni: »Tvoje grehe mi našteji, ne pa svojih — dobrih dell«

HUMOR V ŠOLI.

Neki profesor goriške gimnazije dobi pismo z »dino besedo: »OSEL!« Po pravici je domneval, da mu je žalivko poslal dijak, ki ga je profesor »preganjal« radi njegove zanikarnosti. Profesor pride v šolo in začne: »Jaz dobivam mnogo pisem; vsaka pošta mi prinese kaj; pišejo mi sorodniki, znanci, prijatelji, skrbni očetje mojih dijakov, učenjaki in drugi. Pisma so različne vsebine kot so pač različni vzroki, s katerih mi pi-

šejo. Po večini imajo pisma pošiljatevo ime, priimek in točen naslov, da morem odgovoriti. Pripeti se včasih, da v pismu ne najdem podpisa, nikoli pa ne samega podpisa brez pisma. To se mi je zgodilo včeraj: dobil sem list, kjer je bilo zapisano edinec ime pošiljateljevo: »OSEL!« — Po pisavi pa p-znam dopisnika in ž njim se prav kmalu srečava »pri Filipih!« — Profesor ni več dobival pisem s samim — podpisom.

Danes smo odposlali list le onim naročnikom, ki so plačali naročnino za leto 1925. — Zamudniki zglasite se takoj!

List bo izhajal redno vsak četrtek zjutraj. — Celoletna naročnina znaša 15 L., polletna naročnina 7.50 L., četrletna 3.50 L. Posamezna številka stane 30 cent. — Za Jugoslavijo in inozemstvo stane list: Cololetno 22.50 L., polletno 11.50 L., četrletno 5.75 L. — Posamezne številke stanejo v Jugoslaviji Din. 1.50.

Šjor Čuk!

Vre ke se držu šegreto, te pišem še ano letero anka če tečem mačo riščo, de me pilejo u Kápodistrio. Škužiraj anka če te dam de »ti«, kej češ? U Ruojane je tašen včjo, malu štrambast, ma taku je!

Dini ruoko na košjenco jenu prštediri, če je tu prou: U Ruojane jemamo dve šočjeta. Ano suo dele guor vre dougu caita. Ano pej tiste bot, ke je blu novu vinu, (Ke dobru, ke je noštransku vinu!) Tiste uod tiste šočjeta, ke suo je dele gor malu cajta, pravejo, de u une šočjeta je mularija jenu roba de mati anka, če suo vre jegra: le balon, ke se mu da cbađe z vre piu šočjeta — jenu anka balon, ke se prjama z ruokame... Una šočjeta mureš vedel se ne da, de pati, de jeh taku tratirajo uod une šočjeta pe-janka, če kominčirajo jegral anka uone balon, ke se mu da cbađe jenu balon, ke se prjama z ruokame jenu anka če suo u tiste šočjeta te piu grande personalita sez Ruojana.

Pej še malu! Se slišu a, de nes čeju prou zedešet? Ma jem nej rata! Še te jemamo de-putate, samu dva, ma jeh jemamo... Tržaške prefeto, de bi ga štrige cukale, te jet det ta-šen ordine a? Na naše zemlji,

kjer te smo u mažaranci ne smemo pej delat tejtatro u naši šprahi. Motivo? Je riekü, de te delamo propagando pej za redentižem... Buh nas vare! Kaku buomo redentišti al pej de-lale propagando, če suo te zmi-rem pnas, anka če te gre-mo... Sej veš kom? Anka kder su nam uzele šule, je blu mo-tivo, de smo preveč štedirani, kuker je riekü an njih šjor — Invece je motivo, de nem čejo uzeť zadnje kanc krvi, altro ke!... Pej veš za kej suo kuple zažgane narodne dom? Zatu, de ga sezidajo, ker kuker te stoji zdey, te je preveč lep mon-umento za njih, kaku be rie-ku, udare preveč u oči... sej me zastuopeš?

Te puozdravem jenu kr buo kej nouga se že uoglasem.

Živjo naše!

Aden uod komuna.

NA OBROKE.

Sodnik (k obsojencu): Sod-nija vas je spoznala krivega in vas obsoja tem potom na 100 udarcev v palico. Način kazni si sam izvolite.

Obsojenec: Najraje bi bati-ne prejemal v pet odstotnih o-brokih.

PROROKOVANJE.

»Prorokovanje ima vedno veselje za uspeh. Če proroku-ješ slabo, se veselí, ko se pro-rokovanje ni izvršilo. Če pro-rokuješ dobro, se vesele že na-prej. Tako veselje nikakor ne uide.«

PRED NEBEŠKIMI VRATI.

Sv. Peter: Kaj pa hočeš, moj sin?

»V nebesa.«

»Kako se imenuješ?»

»Peter Naduha iz Koludro-vice.«

»Poročen?»

»Da, Celo trikrat.«

»No, potem se pa le vrni. Za tako zelo neumne nimamo prostora v nebesih.«

TA JE PRAVA.

Kavalir zelo prijazno in zelo bojazljivo): »Moja dragica, ali vam se smem prikazati nocoj v nočnih sanjah?»

Ona: »Tu je moj naslov; to-da prosim, ne prikažite se pred uro duhov.«

VDANO.

Žena: »Čeprav pozna gosp. Koruza tvoje stališče, te ven-dar žali s tem, da te je povabil na »štamperle« žganja!«

Mož: »Da, to je res!«

Žena: »In kaj si storil ti?»

Mož: »Jaz sem žalitev lepo — požrl!«

ŽENITNA PONUDBA.

V svrhu ženitve se želi se-znaniti mlad gospod, star 85 let, premoženje v gotovini 100.000 nemško - avstrijskih kron, ki so prišle iz prometa. Zna krave past, slep je samo na eno oko. Dobil bi rad mlado gos-podično ali pa staro vdovo vsaj z eno nogo. O pustu bi se rad poročil. Za premoženje pa ne gleda.

Pravijo.

Pravijo, da so nekatera Narinska dekleta jezna na fante, ker se shaja-jo v neki hiši, mesto da bi prišli k njim vasovat.

Pravijo v Rojanu, da si govorijo, da so »pravijo« nesramni. Ko so jih pa vprašali, kaj da je nesramnost, so odgovorili: Baba je baba, četudi »za-frkava dedec!«

Pravijo v Rojanu, da je verovati v Isterskega osla ali v ženski ideal eno in isto. Isterski osel je namreč mu-hast, kot sam — osel. Ženski ideal, pa Bog pomagaj!

Pravijo, da se godé v Rojanu čud-ne stvari. Vse si šepče. Škure pre-klinja. Babe norijo. Vsi pa so edini v eni stvari in sicer, da je tekma z »Impavido« prinesla komu zmago, komu pa smolo.

Pravijo v Rojanu, da impozantna postava; »tiro sicuro« in »gvišene« goal zelo deluje na žensko sreč, ne pa kaki na pasja ljubezen.

Pravijo, da se je v Rojanu vršil zadnje dni starega leta »funeral« za umrlo zvestobo; vdeležile so se ga skoro vse drugorodne korporacije Ro-jana, ter mnogo »pompirjev«. Maše zadušnice se pa bodo brale na Viale Regina Elena (od Rojana proti Bar-kovljam), vsako nedeljo zvečer — tempo permetendo!

Pravijo, da so v Strmem bregu pun-ce, ki bi se rade omožile. Pa mislimo, da ostanejo večno samice.

Pravijo, da je napravil neki pismo-noša na Krasu dobro skušnjo za od-piranje pisem. Če se to še ponovi, ga Čuk prime za ušesa.

Pravijo, da na Proseku lovsko druš-tvo »Zanka« beleži v svoj katalog že drugi občni zbor, in nadalje vabi lovski klub »Volnik« na sestanek, ka-teri se vrši dne 15. I. 1925. v Malner-jevih Grižah.

Pravijo, da je L... zelo razburjena, odkar sta si napovedala dva fanta dvoboja zaradi nje.

Pravijo, da F... prav rada za fanti leti. V nagrado jim pa dramskega tobaka deli.

Pravijo, da bodo na občini Kozina-Klanec v bodoče primorani odpirati občinsko sejo v arabskem jeziku, da se s tem preprečijo nadaljni incidenti.

Pravijo, da se na Vatovljah v kratkem ustanovi posredovalnica za izsejavanje v Ameriko.

Pravijo, da so nekateri fantje iz Anhovega jako nevoljni, ker jim Čuk nič ne odgovarja.

Pravijo, da se nekateri fantje iz Anhovega tako bahajo, kakor da bi Čuka več ne bilo.

Pravijo, da se sam gospod Č. jako priporoča, da bi ga bolj pogostoma obiskal Čuk.

Pravijo, da je neka krasotica iz Čadrga zelo obupana vsled zgubljenih deset »pubov«. Zato je sklenila iti v samostan za nuno, da polajša sree; a da podaljša svoj kljun, se priporoča Čuku, da jo kmalu obišče.

Pravijo, da nameravajo nekatere Čadrske frajle napraviti izlet na Mars, ker jim je postalo v Čadrgu prevroče radi pregorele ljubezni, katere jim ne more ohladiti Čuk na palci.

Pravijo, da je v Čadrgu ustanovljen plesni klub, kjer se uči tango di mosa in godreš plesati. Želijo, da jih tudi Čuk nekoliko pouči, kako gramofon poje pesmi svoje vsled premajhne discipline med dekleti in fanti.

Pisma.

IZ MILANA.

Slovenski fantje od 68. pešpolka iz Milana pošiljamo srčne pozdrave vsem slovenskim fantom in dekletom posebno pa našim namestnikom letniku 1905. — Kovačič Josip iz Bistrice, Juršinovič Alfred iz Voloskega, Zorc Anton iz Petelinj, Amrožič Avgust, Bistrica; Slavec Josip, Bistrica; Pužel Josip, Vel. Brdo; Fatur Pavel, Bač; Benčina Albert, Sežana; Bolčič Alojz, Škofija; Pibrovce Josip, Smrje; Skok Ivan, Topolce; Hrenovec Franc, Zabiče; Ziberna Anton, Prem; Fajdišga Franc, Vel. Otok; Čuč Alojz, Postojna; Marinšek Karl, Mal Otok; Hreščak Emil, Bistrica; Ambrožič Karlo, Vremo.

MOJA ŽENITEV.

Z mojo ženitvo nič letos ne bo, še kozje molitve me učilo bo to, nezale ženice pa brihtne glavé, in zraven petice, to iščem sevé.

A taca kosmata — je tol'ko imet, med njimi le težko je pravo zadet; a jaz pa sem priden, vsekakor pri-ljuden,

in res korenjak in nič nisem ostuden. Naj meni verjamo, popeljem jo v dom, če pridna ne bo, pa pretepel jo bom.

IZREDNO.

Neki agent ima krst v hiši, radi tega gre šef sam na potovanje. Ko se oglasi pri prvem odjemalcu, ga ta vpraša: »Zakaj pa ne pride Vaš zastopnik, zakaj ste prišli Vi sami?«

»Moj agent ima danes družinsko slavnost, krst imajo!«

»Tako«, pravi odjemalec, »kaj pa ima, dečka ali deklico?«

»Ne«, pravi šef, »trojčke!«
»Tako«, odvrne odjemalec, »to mu je čisto prav, on je me ni tudi vedno več pošiljal, kakor sem naročil!«

OD VOJAKOV.

Konjiški stotnik da sklicati svoj oddelek in izprašuje: »Kdo izmed vas ima doma konje? Naj stopi iz vrste!«

Trije fantje stopijo korak naprej.

Stotnik prvemu vojaku: »Koliko konj imate doma?«

Vojak: »Tri, gosp. stotnik!«

Stotnik: »Torej imate pač majhno posestvo!«

Vojak: »Da, gosp. stotnik!«

Stotnik drugemu vojaku: »Koliko konj imate doma?«

Vojak: »Šest, gospod stotnik!«

Stotnik: »Tedad imate pač že večje posestvo!«

Vojak: »Ne, gospod stotnik, moj oče je kočijaž!«

Stotnik tretjemu vojaku: »Koliko konj imate pa Vi doma?«

Vojak: »Štiriindvajset, gospod stotnik!«

Stotnik: »24?« »Vi imate že veliko posestvo!«

Vojak: »Ne, ne, gospod stotnik, moj oče ima vrtljak!«

Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkanine (moško in ženko blago) srajce, meje, nogavice, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kepe; nadalje: posoda porcelan, steklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najboljše znamk.

Mizarske, šolske in pisarniške potrebščine l. t. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan

na glavnem trgu.

Manufakturna trgovina ter trgovina z izgotovljenimi oblekami in krojačnica trvdke

Struchel & Paludetto

se je iz Šolske ulice (Via Mamelli) preselila na Corso Giuseppe Verdi 7 tik sadnega trga.

Obenem se sl. občinstvo obvešča, da se je zaloga spopolnila z vsakovrstnim suknom domačim in inozemskim za gospode in gospe. Cene tako nizke, da se ni bali konkurence.

Tvrdba Struchel & Paludetto.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!

Zapomni si, nevesta, to resnico, in preden sežeš ženinu v desnico, previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi predaja za deželo, za Gorico pri semenišču v hiši z desetico trgovcev **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati, in tebe, žena, ženin, fant, deklica, trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!

»Sem zadovoljen z blagom!« vsak poreče in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Ako želite kupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo trvdko

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani

ANDREJ MAVRIČ trgovec.

Naznanilo.

Podpisana si usojam uljudno naznaniti svojim cenj. odjemalcem in slav. občinstvu v mestu in na deželi, da sem na novo bogato opremila svojo trgovino s kolonijalnim blagom in z deželnimi pridelki, v Gorici, na Kornu šte. 12.

Blago sveže in prvovrstno.

Cene zelo ugodne.

Priporoča se za naklonjenost se bilježim s preudanim spoštovanjem.

Petrina Rustja,

trgovina s kolonijalnim blagom in z deželnimi pridelki,

v Gorici, na Kornu št. 12.

je
milo pridne gospodinje

Cukov Koledar za leto 1925 je izšel
koncem novembra t. l.

LEP POKLON.

Na cesti pred neko hišo sto-
ji več pobalinčkov. Eden iz-
med njih zakliče proti oknu:
»Mama! mama! Poglej no
vendar skozi okno!« Mati po-
gleda na cesto: »Kaj pa je,
da tako vpiješ?« — »Ah«, pra-
vi dečko, »tu ne verjamejo, da
skiliš!«

KONKURENCA.

Trije krojači so postavili
svojo delavnice v isti ulici. Prvi

si je dal napraviti napis: »Naj-
boljši krojač v vsem mestu!«
— Drugi je hotel premagati
svojega konkurenta in si posta-
vil napis: »Najboljši krojač
na svetu.« — Tretji je pa po-
sekal oba s svojim napisom:
»Najboljši krojač v tej ulici!«

NO ZDAJ VERJAMEŠ!...

Bankir Mastnjak ima strežaj-
ja, ki res pridno — kadi njego-
ve cigare. Bankir to zapazi ter

zakliče strežaja v sosedno so-
bo: »Ivan, kdo kadi moje ciga-
re? — Strežaj molči. — Bankir
gre iz sobe in vpraša: »Zakaj
mi ne odgovorite, če Vas kaj
vprašam?«

Strežaj: »Tu v sobi se nič ne
sliši!«

Bankir: »To vendar ni mo-
goče! Pojdite v drugo sobo in
me nekaj vprašajte, moram se
sam prepričati!«

Strežaj (res gre in zakliče):
»Kdo dvori moji ženi?«

Bankir: »Imate prav, tu še
res nič ne sliši!«

Listnica uredništva.

V. F. Idršček: Uganke dobro reže-
ne. Sedaj pa čakajte, da »Čuk« iz
žaklja Vaš listek povleče!

Širite Čuka na pal'či.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH (AL RIBASSO)

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE na vogalu
Via Cavour.

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanska izbira vsakovrstnih predmetov sestavljajo važnost našega razpro-
dajanja, ki se vedno višje povspenja in prekaša vsako konkurenco.

**O priliki bližajočih se božičnih praznikov izredna prodaja
blaga v dobrodelne svrhe. Cene silno znižane.
Blago skoro darovano,**

Obrobljene rute	L —.60
Prtiči za čaj	» —.95
Povoji za deteta	» 1.30
Gobasto sukno	» 1.95
Moške barvane nogavice	» 1.75
Sukno iz nitk	» 2.25
Brisače reclame	» 1.95
Švicarsko vezenje, meter	» 2.50
Domači prtiči	» 1.50
Ženske nogavice z dvojnato peto	» 2.50
Madapolam, meter	» 2.90
Gobaste brisače	» 2.75
Oxford, meter	» 2.95
Blago: Pelle uovo, meter	» 3.95
Pravo platno madonna, meter	» 3.95
Rjuhe iz pristnega platna	» 49.90

Dorsio, meter	» 4.90
Obposteljni tepihi reclame	» 4.90
Ženska jopica	» 4.90
Oklopica za gospe »Mako«	» 7.90
Vezen šetenj	» 9.90
Vezen kombine	» 13.50
Moške maje	» 13.20
Moške srajce	» 16.50
Ovratnice iz platna, velike	» 19.—
Kombinacija maje Mako	» 11.50
Kombinacija težkega platna	» 22.—
Posteljna pregrinjala, luknjasta	» 29.90
Posteljna pregrinjala, piquet	» 32.90
Rjuhe ajmor	» 29.90
Rjuhe vezane	» 49.90
Trapunt satin in belo platno	» 65.—

Velika zaloga palet-plaščev za gospode in gospe, oblek za lovce, izgotovljenega perila, platnenega in
cvrtnastega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine »Fiandra« iz platna in tkanine, tepihi, corsie
iz jute in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste,
celotne opreme za restavracije, zavode, izgotovljeni štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debele in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.